

ONTMOETING IN SAN FRANCISCO



GERARD DE VILLIERS

CONTRIBUTING IN SAN FRANCISCO



GERARD DE VILLIERS



## Ontmoeting in San Francisco

Met geweld duwde Malko het lijk van de jonge vrouw van zich af en schreeuwde:

‘Laat de cabine niet stoppen!’

Het was al te laat. Iemand had op de alarmknop gedrukt. De lift bleef hangen tussen de 16e en de 17e etage.

Malko wierp zich op de grond. Als de lift niet snel weer in werking gesteld werd, was hij veroordeeld tot een zekere dood.

Gérard de Villiers

Ontmoeting in  
San Francisco



A.W. Bruna Fictie

*Oorspronkelijke titel*

Rendez-vous à San Francisco

© 1966, Librairie Plon

© 1988, Presses de la Cité

*Vertaling*

Maarten Meeuwes

© 1991, A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 904496802 6

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

# I

Jack Links keek treurig naar het purperen gordijn dat langzaam maar zeker de vlekkeloze witheid van de grote gebouwen van San Francisco, aan de andere kant van de baai, bezoedelde.

De zon ging onder in de Stille Oceaan. De laatste stralen beschenen de Golden Gate Bridge, Alcatraz en de stad. Het ijzeren geraamte van de enorme brug leek een sprookjesachtig spinneweb. De dreigende gebouwen van het gevangenseiland Alcatraz, die nu niet meer gebruikt werden, zagen er vrolijker

uit en de eerste lichtjes lieten San Francisco er feestelijk uitzien. Zelfs het water van de baai kleurde vlammend op en verborg zo de dodelijke stromingen en de ijsskoude temperatuur.

Over een kwartier zou dat alles in het duister worden ondergedompeld. Jack Links zag er nu al tegenop. Hij hield van San Francisco als van een vrouw. Hij kende alle geheimen van deze vreemde stad, die, ingeklemd tussen de Stille Oceaan en de baai, is opgerezen uit het stof van de heuvels en de geitepaadjes. Van alle steden in de Verenigde Staten is San Francisco, samen met New York, de enige stad met een karakter. Ze was in de

vorige eeuw de verworden hoofdstad van de goudzoekers en is sindsdien een moderne, amorele, geheimzinnige en gastvrije stad gebleven, een bruggehoofd naar het Verre Oosten, waar alles kan. Na achtendertig jaar in China te hebben gewoond, had Jack Links deze stad in zijn hart gesloten. Een stad waarin Chinatown – de Chinese wijk – de geur van het onbekende en onverwachte uit zijn jeugd droeg. Want San Francisco is ook een Chinese stad, de grootste buiten China. Jack woonde ten noorden van de baai, in Sausalito. Als hij naar Chinatown wilde gaan, moest hij over de Golden Gate. Elke keer als hij die route reed, stopte hij



op de parkeerplaats langs de 101, vlak voor de enorme brug, waar hij een prachtig uitzicht had op 'zijn' stad. Daar betaalde hij graag vijftientig cent tol voor.

Die avond genoot hij van zijn kleine zonde. Hij had trouwens geen haast. De Chinese stomerij, waar hij zijn pak ging ophalen, sloot nooit voor negen uur. Zelfs als de winkel gesloten was, kende hij de Kantonese kroeg waar de dikke Chong zijn chop-suey ging halen.

Deze reis naar Chinatown, die hij twee keer per week maakte, was het uitstapje waar Jack Links het meest van genoot. Een kwartier lang kon hij zich indenken dat hij in Chongqing of in Hong Kong

was. Op tien vierkante kilometer golfde Chinatown tussen Russian Hill, Telegraph Hill en Nob Hill, drie van de heuvels waarop San Francisco gebouwd was. Alles is er Chinees: de kranten, de uithangborden, de bioscopen, de banken en de mensen. Zelfs de telefooncellen hebben er de vorm van een pagode. In gedachten liet Jack Links, voordat hij de winkel binnenging, zich meeslepen door de enigszins slepende klanken van het Kantonese accent. Chong, de eigenaar van de stomerij, groette hem altijd in zijn moedertaal. De twee mannen wisselden onder de verbaasde blikken van de Chinese klanten enkele beleefde woorden.

In San Francisco waren niet veel Amerikanen die de taal van de Kwangtung kenden.

Daarna liep Jack naar het achterhuis, waar hij zijn pas gestoomde kostuum kreeg en het omruilde voor het pak dat hij aan had. Dat was een oude manie: hij haatte het om met pakketjes te lopen en kwam dus binnen, gekleed in een vuil pak en vertrok, gekleed in een schoon.

De kalme overpeinzingen van Jack Links op de parkeerplaats werden plotseling verstoord door een familie uit Oregon, die met kreten van bewondering uit een voorwereldse stationwagen stapte.

Geïrriteerd draaide hij de sleutel in het

contact om en reed weg richting brug. Sausalito was de moeite waard. De wijk lag aan een smalle weg die links van de 101 afdaalde. Er stonden bijna uitsluitend houten huizen, loodsen voor schepen en watervliegtuigen, en een paar restaurants, die 's zondags wemelden van de mensen uit de stad aan de andere kant van de brug. Jack woonde in een van de houten huizen aan Main Street en had daar de hele eerste verdieping. 's Avonds kon hij vanuit zijn raam de lange, verlichte streep van Baybridge zien, de brug die San Francisco met Oakland, de tweelingstad verbond. En de verlichte wolkenkrabbers. Met zijn vijfenzestig jaar verwachtte Jack

Links niet veel meer van het leven, behalve dan een beetje rust. Achtendertig jaar lang had hij de grootste gevaren gelopen op verschillende posten van de Inlichtingendienst van het Amerikaanse leger. Hij was een van de eersten geweest die generaal Chenault met zijn piloten in China hielp met hun gevecht tegen de Japanners.

Later was Jack gevangen genomen geweest door de communistische Chinezen. Een van zijn oude vrienden – een Chinees die hij een dienst had bewezen door zijn zoon naar Amerika te helpen, om daar te studeren – had hem op het laatste nippertje gered toen ze op het punt

stonden hem met een sabel te onthoofden. Glimlachend hield Jack zijn vijftiencent tol voor de brug klaar. Dat was allemaal verleden tijd. Nu hielp hij de CIA zo nu en dan door Chinese kranten te vertalen. Hij had eens iemand van de *actionforce* op visite gehad die er zelfs om gevraagd had om per parachute in China gedropt te worden om zich bij de guerillastrijders te voegen, die het moeilijk hadden. Jack had hem uitgelegd dat hij een kans had van een op een miljoen om daar levend uit te komen. Toch was de man gegaan. Ze hadden hem nooit meer teruggezien. De Amerikanen onderschatten de Chinezen. Hij, Jack,

kende hen goed. En hij was bang voor hen.

Een van zijn beste vrienden was majoor Fu-Chaw, die in Los Angeles woonde, 700 kilometer naar het zuiden. Weinig mensen wisten dat Fu-Chaw het hoofd was voor de westkust van de

Inlichtingendienst van nationalistisch China. Officieel had hij een kleine fabriek waar gebruiksvoorwerpen van spaanplaat, plastic of ivoor werden gemaakt. Daardoor kon hij talloze contacten met Hong Kong onderhouden. Zijn hele familie was door de communisten in Kanton vermoord. Hij ging dan ook door voor een overtuigd anti-communist.

Jack had de vorige week nog met hem gegeten. In de Gouden Lotus in Grant Street, waar ze de beste gerookte eend van Se-Tchouen maakten.

Ze zagen elkaar regelmatig, een keer per maand ongeveer. Voor Jack was het een kans Chinees te praten en oude herinneringen op te halen met iemand die op dezelfde manier als hij overleefd had. Fu-Chaw kwam vaak voor zaken naar San Francisco, maar Jack Links vroeg er weinig naar. Ze spraken zelden over zaken en dachten liever terug aan de prachtige vrouwen in de Vrolijke Draak in Chongqing, in 1944.

Tijdens hun laatste ontmoeting maakte



Jack een uitzondering op de regel. Want hij had Fu-Chaw iets te vertellen dat hij vast en zeker grappig zou vinden.

‘Ze beschouwen me nog niet als een oude gek,’ had hij tegen hem gezegd. ‘Een plaatselijke contactman van de CIA heeft me werk gebracht dat niet zo eenvoudig is. Het is een vertaling van een gecodeerde Chinese tekst, waarop iedereen zijn tanden al gebroken heeft. Als het mij wel lukt, kan ik een nieuwe auto kopen.’

Fu-Chaw had zijn zware wenkbrauwen even opgetrokken. Alles wat Chinees was, interesseerde hem. Hij had een paar vragen gesteld aan Jack Links, die hem zo goed mogelijk had ingelicht. Het ging om

een tekst die beslist op een ‘kunstzinnige’ wijze gecodeerd was. De beste sinologen van de CIA hadden er niet uit kunnen komen. Ze hadden een beroep gedaan op Jack Links omdat hij niet alleen perfect Mandarijns sprak, maar lang genoeg in het Verre Oosten had gewoond om op de hoogte te zijn van bepaalde geheimzinnige en weinig gebruikte woorden.

‘Zelfs als het me lukt, kost het me een maand of twee,’ had Jack Links tot slot gezegd.

De ogen van Fu-Chaw waren even opgelicht en toen had hij opgemerkt: ‘Ik geloof dat het iets is waar ik zelf enkele maanden geleden mee te maken heb

gehad. Eveneens op verzoek van de CIA. De vertaling die ik had laten maken, was zeker niet naar wens. Ik hoop echt dat jij het beter kunt.'

Jack verzekerde hem ervan dat zijn bescheiden kennis beslist niet voldoende zou zijn.

Gezamenlijk vielen ze weer aan op hun in blokjes gesneden varkensvlees.

De envelop met de tekst lag nog steeds in het bureau van Jack. Hij was liever van de eerste mooie dagen gaan genieten. In het Oosten had hij geleerd dat tijd minder belangrijk was dan men dacht.

Hij daalde Park Presidio Boulevard af, met de stroom auto's mee, kwam langs de

grote vijver die zeer overdreven Mountain Lake heette, en sloeg rechtsaf de eindeloos lange, golvende California Street in. Aan het eind lag Chinatown. Ontroerd reed hij even achter een kleine kabeltram aan, die knarsend tegen Nog Hill opklom.

Grant Street, de hoofdstraat van Chinatown, schitterde van de neonreclames in zowel Chinese karaktertekens als in het Engels. Voor een bioscoop stond een straatjongen met een schelle stem Chinese kranten te verkopen. Jack parkeerde zijn Plymouth bijna pal voor de deur van stomerij Chong.

De winkel was verlaten, wat Jack enigszins verbaasde. Gewoonlijk heerste er een

vrolijke, kwetterende drukte. Chong kwam achter de toonbank vandaan. Hij zette zijn strijkijzer neer en maakte een buiging voor Jack. Ze voerden hun begroetingsritueel uit. Met neergeslagen ogen verzekerde Chong Jack dat hij dag en nacht bad dat de Zeven Gelukzaligheden al zijn wensen vervulden.

‘Je hebt mijn pak toch niet verkocht om een pijp te kunnen roken, oude schooier?’ vroeg de Amerikaan.

Chong toonde zijn tanden, die nog geler waren dan zijn huid en verwierp die mogelijkheid vol afgrijzen, waarna hij in de achterkamer verdween.

Hij kwam terug, het grijze

shantoengzijden pak van Jack eerbiedig voor zich uit houdend. De stof glansde en was netjes gestreken.

Jack ging het minuscule kleedhokje in, dat bedoeld was als wachtruimte voor mensen die slechts één pak hadden, en kleetde zich snel om. Zijn kleren roken schoon en leken geparfumeerd te zijn met een van de geuren waarvan de Chinezen het geheim kenden. Een subtiel extraatje, dacht Jack. ‘Zullen we samen wat chop-suey gaan eten?’ stelde hij voor. ‘Het is kwart voor acht, er zullen nu niet veel klanten meer komen...’

Chong schudde zijn hoofd. ‘Ik moet nog een hoop strijken,’ antwoordde hij. ‘En ik

verwacht een vriend.'

'Goed dan,' zei Jack teleurgesteld.

Hij hield er niet van alleen te eten.

Bovendien vertelde Chong hem altijd alle roddels uit de buurt. Maar de Chinees had zeker zin in een pijp opium in de opiumkit die boven de fruitwinkel lag.

'Tot volgende week dan,' zei hij.

'Hé, meneer Jack!'

Hij draaide zich om. Chong keek hem verlegen aan. 'Ja?'

'Dat is 1 dollar 50.'

Jack fronste zijn wenkbrauwen. Dat was de eerste keer dat Chong hem om geld vroeg. Hij betaalde zijn rekening wanneer het zo uit kwam; hij had trouwens pas de

vorige keer betaald.

‘Het spijt me,’ legde Chong met een treurige glimlach uit. ‘Ik heb met Mahjong verloren.’

‘Zal ik je twintig dollar lenen?’ Jack had zijn hand al in zijn zak. Maar Chong wriemelde koortsachtig met zijn kleine vingers.

‘Nee, nee, ik zou niet weten hoe ik het u moet terugbetalen...’

Aangenaam verrast door zijn voorbehoud, gaf Jack hem een biljet van vijf dollar. Chong liet zijn kassa rinkelen en gaf Jack het wisselgeld terug. Deze stak de opgevouwen biljetten in zijn zak en groette.



Buiten rook het naar Chinese soep. Het was nog te vroeg voor de toeristen en alle huisvrouwen uit de wijk deden inkopen bij de grote kruidenier naast de winkel van Chong.

Jack mengde zich graag in de oosterse menigte. Elke keer na zijn bezoek aan de stomerij, flaneerde hij een half uur langs de etalages vol prullaria, Japanse kimono's van drie dollar en vals jade, dat in de kelders van Powell Street gemaakt was. Hij was ongeveer honderd meter bij de winkel van Chong vandaan, toen hij meende dat er iemand achter hem stond. Een ondefinieerbaar gevoel deed hem omkijken.

Het volle-maansgezicht van een Chinees vrouwtje keek zijn richting op, zonder hem te zien. Ze botste tegen hem aan en liep weer verder; aan haar arm hing een rieten mand vol vreemde groenten. Jack keek omlaag, waar hij vond wat hij gevoeld had: een prachtige, zwarte poes. Hij bleef staan om het dier te strelen, toen hij terugdeinsde. De poes zag er vreemd uit. Haar haren stonden overeind en ze liet een constant gebrom horen. Toch probeerde ze niet in de naar haar uitgestoken hand te bijten. Integendeel, ze begon die heftig te likken met haar ruwe, roze tong.

Jack glimlachte. Het was gewoon een

krolse poes. Ze had geluk dat ze ontsnapt was aan de kok van Sam-Wo, het restaurant tegenover Chong, waar ze net als in Hong Kong katteragoût maakten. Zich niet bewust van deze vreselijke gedachten, wreef de poes zich tegen Jack aan. Toen hij na een laatste streling opstond, kwam de poes achter hem aan. Ze leek onweerstaanbaar door de Amerikaan te worden aangetrokken. Jack liep nog een eindje door. Hij had niet in de gaten dat de poes hem nog steeds achterna kwam. Met enige weemoed bekeek hij de jonge meisjes, die Europees gekleed waren... Hij kwam uit bij Columbus Avenue, waar

de Italiaanse wijk begon. Daar keerde hij om terug naar zijn auto te lopen. Alle uithangborden waren nu verlicht, waardoor Grant Street wel iets weg had van Hong Kong.

De poes miauwde en probeerde tegen Jack op te springen. Maar omdat deze plotseling omkeerde, sprong ze mis. Met vooruitgestoken poten kwam ze op het asfalt neer, waarna ze ook omkeerde...

Op de hoek van Grant Street en Pacific Avenue lag een grote bioscoop in de vorm van een pagode. Jack liep de hal in en bleef bij de foto's staan. Er draaide een Chinese film, een verhaal over mandarijnen met veel oude kostuums.

Plotseling voelde hij zich erdoor aangetrokken. Hij had tenslotte niets dringends te doen, afgezien dan van die idiote tekst die hij vertalen moest.

Terwijl hij stond na te denken, liepen twee Chinezen langs hem naar de kassa. Ze kochten geen kaartjes, maar wisselden enkele woorden met de caissière, waarna ze weer wegliepen, waarbij ze Jack, die nu eveneens naar de getraliede kassa liep, bijna omverliepen. 'Eén maal, alstublieft,' vroeg hij in het Engels.

De Chinese vrouw van middelbare leeftijd schudde met haar hoofd, alsof ze hem niet verstaan had.

Hij herhaalde zijn vraag in het Kantonees.

De caissière knipperde verbaasd met haar ogen en na een korte aarzeling antwoordde ze met een schelle stem: ‘Er is nu geen plaats meer. Komt u over twee uur terug.’ Dat was duidelijk gelogen. Maar Jack had in het Verre Oosten genoeg geleerd om niet aan te dringen. Het was tenslotte een Chinese bioscoop. Misschien vond er wel een bijeenkomst van zo’n geheim genootschap plaats, waar Aziaten zo gek op waren.

Toen hij naar buiten liep, zag hij de poes weer.

Het dier sperde haar enorme ogen open. Haar staart sloeg zenuwachtig heen en weer. Ze keek Jack aan zoals een hindoe

het standbeeld van Visjnoe zou aankijken. Haar achterpoten trilden en Jack begreep dat ze tegen hem op wilde springen.

Instinctief schopte hij naar voren.

Geschrokken draaide de poes zich om en verdween in de schaduwen van de straat.

Zonder het te willen toegeven, luchtte het Jack op. Hij hield niet van onverklaarbare dingen. En het gedrag van de kat was op zijn minst opmerkelijk. Ze leek niet kwaad of kwaadaardig te zijn, maar haar plotselinge liefde voor Jack was toch vreemd.

De Amerikaan liep snel weg. De kat was verdwenen. De auto van Jack stond driehonderd meter verderop. Onderweg

kwam hij langs het raam van Sam-Wo en kreeg hij zin om naar binnen te gaan. Hij bleef enkele seconden staan kijken naar de vier regels met Chinese tekens, die zorgvuldig onderop het Engelse uithangbord waren geschilderd. Elk teken gaf een specialiteit van het huis aan. Toen hij binnen wilde gaan, bedacht hij zich. Plotseling maakte hij zich ongerust. Uit ervaring had hij geleerd op zijn voorgevoel af te gaan. Maar hij probeerde zijn verstand te gebruiken. Waarvoor was hij bang, midden in Chinatown, in San Francisco, met driehonderd mensen om zich heen? En waarom zou hij ergens bang voor zijn? Hij genoot nu slechts kalm van



zijn oude dag.

Hij haalde zijn schouders op.

Op dat moment schoot er een zwarte massa over het trottoir, sprong op Jacks rug en bleef daar hangen. De Amerikaan slaakte een kreet van pijn. Hij graaide met zijn hand en voelde haar: de zwarte poes. Een onverwacht gevoel deed Jack rillen: met haar tien nagels aan Jacks rug vastgeklauwd, likte de poes liefdevol zijn nek.

Jack draaide zich om, om het dier van zich af te schudden. Maar ze hield goed vast. Toen pakte hij haar uit alle macht vast en trok. Het geluid van scheurend textiel was, samen met het vreselijke gemiauw

van de poes, te horen.

Jack onderdrukte een gil. Zijn rug zat onder de krassen. Met een laatste krachtsinspanning lukte het hem het dier van zich af te gooien.

Dat stuitte terug van de motorkap van een auto en bleef versuft op de stoep liggen.

Tegen de muur aangeleund kwam Jack weer op adem. Plotseling kwam er een Chinees uit de deur naast hem. Hij droeg een wit koksjasje en had een groot mes in zijn hand.

Hij boog zich over het dier en sneed met een bijna lieflijk gebaar de keel van de poes open. Een golf bloed stroomde over de stoep, de kop was bijna losgesneden

van het lichaam.

Dit was teveel voor Jack. Zonder van zijn plaats te komen, gaf hij over. Glimlachend maakte de Chinees een buiging voor hem en zei in het Engels: 'Dat dier was gek geworden. Gelukkig zag ik dat het u aanviel. Ze had uw ogen wel kunnen uitkrabben. Komt u even iets drinken om op krachten te komen.'

Jack bedankte hem met een knik van zijn hoofd. Zorgvuldig vermeed hij de plas bloed op de stoep en ging het restaurant binnen.

Hij kreeg meteen een minuscuul glaasje 'Hong-Tsieu', een soort sherry. Hij dronk het in één teug leeg. De alcohol deed hem

goed. Meteen kreeg hij een tweede glas aangeboden, wat de mist in zijn hoofd deed optrekken.

Zonder het al te erg toe te geven, was hij heel bang geweest. In die onverklaarbare aanval van de kat zat iets demonisch. De sporen van haar nagels brandden nog op zijn rug.

Hij stond op en legde twee biljetten van een dollar op de tafel. Hij wilde nu snel terug naar huis om een bad te nemen.

Toen hij buiten kwam, was het lijk van de kat verdwenen. Het enige dat resteerde was een donkere vlek op de stoep. Het arme dier zou straks de maag vullen van een armlastige familie.

Goed onderuitgezakt in de stoel in zijn auto, voelde Jack zich weer beter. Het neon van Grant Street zag er weer vriendelijk uit. Hij had eigenlijk bij Sam-Wo moeten blijven eten. Het was idioot om naar zijn lege appartement te gaan en daar een paar blikjes open te trekken.

Jack sloeg twee keer rechtsaf, terug California Street in. Hij reed langs het schitterend verlichte hotel Fairmont en volgde de heuvels, die zich tot aan Park Presidio Boulevard uitstrekten.

Het was bijna tien uur en er was vrij weinig verkeer. In het park haalde Jack een politiewagen in, die uitkeek naar verliefde stelletjes die het te bont maakten. Zelf

reed hij ook niet erg hard. Hij genoot van de avondlucht onder de grote bomen.

Plotseling begon hij te huiveren. Meteen draaide hij het raam in zijn deur dicht.

Enkele seconden later rilde hij nog eens, van top tot teen. Hij kon zijn handen met moeite aan het stuur houden.

Het leek wel een malaria-aanval, iets waarvan hij zeker tien jaar geen last meer had gehad.

Tegelijkertijd kreeg hij het onaangenaam koud. Hij zette de verwarming op de hoogst mogelijke stand, maar hij bleef het koud hebben, te beginnen bij zijn benen. Toch was het al mei en wonder boven wonder mistte het niet.

Hij rilde opnieuw toen hij de afslag naar Doyle Drive opreed. De auto slingerde even en Jack raakte wat van streek. Hij wierp een blik in zijn achteruitkijkspiegel en zag met een mengeling van opluchting en nervositeit dat er een politiewagen achter hem reed. Maar het zwaailicht brandde niet.

De rode en groene lichtjes van de tolcabines van de Golden Gate waren vlak bij. Moeizaam zocht Jack in zijn zakken naar een muntje van 25 cent. Hij kreeg het steeds kouder en al zijn bewegingen werden daardoor vertraagd.

Onverschillig nam de dienstdoende neger het muntstuk aan, een *'Thank you'*

prevelend.

Jack reed weer weg.

Hij rilde nog eens, heel heftig, waarna hij verkild, krachteloos bleef zitten. Hij had er alles voor over gehad om nu lekker in zijn warme huis te zitten. Hij gaf wat meer gas, om de enorme brug sneller over te steken.

Rechts brandden de lichtjes van San Francisco.

Plotseling gebeurde er iets vreemds: als een filmbeeld dat vervaagt, zag Jack de lichtjes van de stad zwakker worden, knippen, en uiteindelijk verdwijnen.

Nee maar, dacht hij, wat gebeurt er in San Francisco?



Hij keek op, om te controleren of hij wel goed reed. Maar boven hem waren de duizenden lampen die de kabels verlichtten ook gedoofd.

Weer werd Jack bevangen door een ijskoude rilling. En nu begreep hij dat hĳ degene was waar iets vreemds mee aan de hand was. Zijn handen lagen als verlamd op het stuur en de kou bereikte zijn borst. Hij had geen pijn, maar hij voelde zich langzaam in een afgrond glijden.

Zijn hoofd viel op zijn borst. De wagen reed op de reling af.

Jack hoorde de sirene van de politie achter zich niet. Hij zag het rode knipperlicht niet, dat aangaf dat hij moest stoppen.

Met loeiende sirene probeerde de patrouillewagen de auto in te halen, die als een gek over de vier rijstroken zigzagde.

Een van de agenten waarschuwde over de radio de brugwachters aan de twee uiteinden van de brug en vroeg om een ambulance.

De wagen van Jack reed tegen de linkerreling op, veerde terug, stak dwars de weg over, botste op een Chrysler, die voor hem reed, reed naar rechts, verloor het rechtervoorwiel tegen de stoep en rolde om op zijn dak.

Tien seconden later sprongen de twee agenten met brandblussers in de hand uit

hun wagen en renden naar de verongelukte auto. Zonder problemen trokken ze het lichaam van Jack, die op zijn stoel was blijven hangen, naar buiten en legden hem languit op de stoep. Hij had geen zichtbare verwondingen, op een snee op zijn voorhoofd na, maar hij was lijkkbleek.

Achter de politiewagen ontstond al snel een file. Een man stapte uit een zwarte Cadillac en liep op de agenten af. 'Ik ben dokter Robinson,' zei hij, terwijl hij zijn kaart liet zien. 'Kan ik u helpen?'

De agent keek hem dankbaar aan. 'Zeker. Het gaat helemaal niet goed met hem. Hij viel me daarnet in het park al op. Hij reed

heel langzaam en ik dacht dat hij op kleine meisjes uit was. Toen begon hij te slingeren en leek het of hij dronken was. Ik kreeg geen tijd om hem bij de tol tegen te houden, maar toen heb ik mijn zwaailicht aangezet.'

De arts keek niet op. Over Jack heen gebogen, onderzocht hij hem.

'Het leek net of hij het niet zag,' ging de sergeant verder. 'Erger nog, hij ging steeds erger slingeren, tot hij over de kop ging. Hij moet een beroerte gehad hebben.'

'Meer dan dat,' zei de arts kalm. 'Hij is dood. Hartstilstand of een hartaanval, als ik de symptomen hoor die u beschrijft.'

'Arme man,' zei de agent. 'Hij heeft zelfs

geen afscheid kunnen nemen van zijn vrouw en kinderen. Zo zou ik niet dood willen gaan.'

De arts antwoordde niet en knoopte het overhemd van de dode weer dicht.

De sirene van een ambulance uit de richting van de stad kwam naderbij.

Enkele minuten later arriveerde hij op de plek van het ongeluk, gevolgd door twee politiewagens.

Er volgde een kort overleg tussen de agenten, de arts en een lijkschouwer, die met de ambulance mee was gekomen. De twee artsen besloten naar aanleiding van de getuigenis van de politieagent en na hun onderzoek, de overlijdensakte te

tekenen.

‘Het heeft geen zin om er nodeloze paperassen bij te halen,’ besloot de lijkschouwer. ‘Dat geeft hem het leven niet terug. Waarschuw zijn familie, als hij die heeft. Hij draagt geen trouwring.’

De ambulance nam het lichaam van Jack Links mee, de commandant van de tweede patrouillewagen stak zijn papieren bij zich en een kraanwagen begon het wrak van de auto naar het uiteinde van de brug te slepen, waarna de agent in de richting van Sausalito reed om de familie van de dode te waarschuwen.

In Sausalito had de agent niemand thuis getroffen. Het gebouw waarin Jack Links

woonde, telde slechts een verdieping. Niemand had gereageerd toen de agent aanbelde, waarna hij ten slotte een dringende oproep onder de deur door schoof.

Uit voorzorg inspecteerde de agent de begane grond. Die bestond uit een antiekwinkel, die gesloten was, en een woning, die achter de winkel lag, maar waar ook niemand thuis was.

De agent was weer vertrokken, in zichzelf mompelend dat het toch niet veel meer uitmaakte voor Jack Links.

Zijne doorluchtige hoogheid prins Malko Linge, SAS voor zijn vrienden, duwde vastberaden de glazen deur open van het hoofdgebouw van de Central Intelligence Agency en ging de koele hal binnen, waarbij hij een glimlach onderdrukte. Als je het over de CIA hebt – de grootste contra-spionagedienst ter wereld – denk je aan geheimzinnige gebouwen die schuilgaan achter valse gevels, die ontoegankelijk zijn voor vreemden. Zelfs als Malko een communistische topspion was geweest, had het hem geen enkele



moeite gekost om te komen waar hij nu was; vanaf Washington, hier twintig minuten vandaan, wees een spoor van groen-witte bordjes waarop 'CIA' stond, de weg.